

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VIII. Calvinistarum in hoc Actu irreligiositas, & Catholicorum in eodem devotio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Judæis ex verbi diuini præscripto, fermentatum panem domi suæ habere. Neque enim cogitandum est, Dominum hanc legem infringere, & Agnum Paschalem cum pane fermentato comedere voluisse. Neque solum communis est panis, quem Calvinistæ viurpant sed nec mysterij illius, ad quod representandum institutus est, vllam similitudinem habet. Catholicorum vero panis, ex antiqua Ecclesiæ traditione, cuius, præter Epiphanium, etiam Gregorius meminit, minutis Hostijs constat, usque rotundis, propterea quod ea figura sit perfecta & in orb. suo totum mundum representet. Præterea ad Calvinisticum panem nulla adhibentur verba Sacramentalia, sed precatio duntaxat aut mysterij Cœnæ declaratio: at apud Catholicos, sicut loquitur D. Ambrosius, panis sit corpus Christi vi verborum Iesu Christi, dicitur. *Hoc est Corpus meum, Hic est sanguis meus.* Nam quemadmodum non est satis, de Baptismi institutione concionem habere, sed adhibenda sunt verba Sacramentalia quibus Baptismus perficitur: ita nec de Cœna concionari sufficit, sed pronuciare oportet verba Eucharistiam efficientia, quibus vsus est Dominus Panem istum inquit D. Cyprianus, quem Dominus discipulis porrigebat, omnipotentia verbi carnem fieri, edi, ac non consumi, eo quod Christus etsi occisus fuerit, sit resuscitatus. Eundem edi per particulas, nihilominus integrum manere & perfectum: integrum in cælo, & integrum in te.

VIII. Sumo in hunc modum inter eundem pane & vino ad suum quisque locum. si vult, reueritur, & argenti non nihil in peluim conijcit, aut, vt postea est: introductum in ima parte mensæ deponit, ad distribuendum pauperibus. Quod si Minister numerosam prolem habet (vt est id genus hominum in propagando genere humano plerumque felix) tunc & ipse partem ex Elemosyna illa capit: neque enim potest melius charitas locari. In genua procumbere in hac actione nemo audet, & ne quidem deuoti animi aut religionis gestum speciemve aliquam præ se ferre. Vnde quum aliquando Dominus de la Force, ex familia Caumontiorum, pater eius qui nunc in Beneuonia gubernationi præest, sumta Cœna, in angulo horrei in genua procidisset, orans, tamquam crasso admisso errore, iussus est surgere. Versabatur illi in memoria vetus illa pietas, quam in Ecclesia, paulo ante à se relicta, viderat: sed non effugit reprehensionem. Minister enim, postquam reuersam cum

in locum suum, prouolutum in genua, ex seniore cognouit, alta voce inelamans, Surge, Domine; surge, inquit, scandalum præbes cœui. Et ille miser paruit, miratus tamen, prohiberi se Deum inuocare. Num vero ò erroneos miserissimi, Catholicorum in percipienda sacra Eucharistia, talis est pietas, qui ieiunant, perseverant in oratione, in genua procidunt? Spernit namque Deum irreuerenter quisquis adorat. Lachrymis vultum rigant, pectus tundunt, & millo pietatis exercitijs rebellem carnem domant. Sic primi Christiani, vt Cyprianus in expositione Orationis Dominicæ affirmat, pectus pereuriebant, peccata in eo latentia derestantes. Pectus enim cor & affectum significat; & quum is sit fons peccati, patet est, vt ad elevationem Dei sui, honorariam hanc pœnam luat. Quod si quis apud vos id faceretis aut stultus, aut vt loquar cum Calvinistis, hypocrita haberetur. Calvinus fatetur, (a) de externis istis exercitijs, quæ in domanda carne occupantur, multa in veterum scriptis passim occurrere: Sed veniam præfatur, id, quod sentiat, dicendi, nimium eos ait minutis hisce rebus inhæsisse: Omnes, inquit, videri aut hæc in parte lapsos esse, aut nimis asperè ac dure loquutos Catholicos non manum extendunt, sed ore recipiunt, non panem, sed sub accidentibus panis, sanctum Corpus Creatoris, O miraculum, ò bonitatem Dei, inquit D. Chrysostomus, qui in supernis assidet cum Patre, in momento manibus hominum contractatur & datur volentibus eum recipere! Ad solum magni & supernaturalis huius mysterij nomen diaboli fremunt, Angelis tremunt, sapientes intellectus, & vox destituit eloquentes. Os illud aureum, decus Græciæ, ipsos Angelos in ipso momento consecrationis Altari assistere & ad adorandum Deum facies suas inclinare, multis admirandis visionibus confirmat. Solus Calvinista elato capite sine reuerentia incedit, nec corpus prosternit, nec se humiliat, nulla cernitur in ipso corporis inclinatio, nulla submissio coram Domino suo, in cuius tamen fidem & obsequium non solum anima deuotere se debet, sed etiam corpus, lingua, os, oculi, manus, genua, & omnia denique membra vnanimiter consensum suum testari in agnoscendo Creatore, Redemptore & Seruatore suo, tanquam eo, qui mirabiliter in ipsis operatur omnia illa dona & benedictiones, quibus in hoc mundo perfruuntur, & in altero, & quidem perfectius multo, per-

frui desiderant. In ingenti ista & vasta mole rotius huius Vniuersi, nulla pars est, nec maxima nec minima, quæ Maiestatem diuinam non aliqua ratione adoret, quæ bonitatis illius testimonium aliquod illustre nõ reddat, & quæ laudibus eius Hymnum aliquem suo quodam modo non decantet. Omnia excelsæ huius manus opera eam agnoscunt nec quisquam fuit tam infidelis Paganus qui non per ea potuisset ad opificis cognitionem adduci. Hæc sunt diplomata, hi veteres tituli, hæc documenta, quæ nulla fraus, nulla vis, nulla tyrannis abolere aut infirmare valet: quæ nos conuincunt, quantum illi debeamus. hæc clamant, omnia ab ipso esse, quæ possidemus, ipsius bonorum nos esse usufructuarios, ipsius manere proprietatem quamuis utilitas ad tempus nostra videatur. Et tamen tu solus õ prauæ fidei Calvinista (nec enim alio te possum appellare nomine) quoniam verbis Christi tui fidem adhibere non vis, immotus permanebis, nec vlllo signo Deum tuum adorabis, in illo præsertim actu Religionis tuæ maxime soleanni, vbi saltem Fide illum recipis. Sed erro, forte. Nam cui honorem exhibeat in sacris suis Calvinista? Num Deo? at is præsens non adest: Cælo affixus est, ibi sumitur, illuc scalis fidei ascendunt. Nihil est apud illos sanctum, omnia profana: Panis, panis est, prætereaque nihil. Ille certe panis non est, quem D. Cyprianus non effigie, sed natura mutatum, & omnipotentia Dei factum carnem dicit. Et nihilo tamen minus in Orthodoxo suo (quamquam dicitis causa) protestantur, Ecclesiam suam semper docuisse, quod oporteat Sacramenta, hoc est, Corpus & Sanguis Christi sacra symbola, reuereri, honorare & adorare, non tamen eiusmodi honore, reuerentia & adoratione, quæ soli Deo debeantur, sed tali cultu, qualis continetur rebus religiosis & sacris, & qualis Regibus, Principibus & Magistratibus exhiberi solet. Hoc igitur quum dicat Orthodoxus vester, quid est, cur nostras salutationes, reuerentias & corporis prostrationes, idolatriam appelletis? Cur inquit Beza? Ex Augustino apparet, (qui temporis fideles adorauisse Christum in mysteriis Cœnæ, at nos fatius esse censemus ab humilmodis externa adoratione abstinere.

IX. Hoc habent commune omnes, quæ vnquam exstiterunt, sectæ, vt sint inter se diuisæ, & frequenter inuicem discrepent, quemadmodum de Nouatianis scribit D. Ambrosius, & de Pelagianis S. Augustinus. Idem videre est in nostri temporis Lutheranis & Calvinistis. Illi, Catholicos imitari,

flexigenibus Sacramentum recipiunt, immo etiam consentitur Sacerdotibus suis & Ministris: Realem quoque Corporis præsentiam non minus agnoscunt Pastores, ait in visitatione Saxonica Lutherus, docent populum, quantum sit peccatũ, sanctissimum hoc Sacramentum, quo sacrum Christi Corpus sacerdos distribuit, non honorare. Cum omni honore adorandum est venerabile hoc Mysterium. Idem discipuli eius scripserunt, Westphalus, Heshusius, Chemnitius, qui Calvinistas, tamquam Arrianos & Nestorianos, detestantur, & Cœnam eorum Deambulatoriam per ludibrium appellant. Nam erecto corpore, & velur deambulantes ad eam accedunt, ideoque Paripareticam libenter eam nuncupauerim. Verum omnimodum quum non modo animarum, sed corporum quoque creator sit Deus, idcirco obstricti sumus, vt Patrum non nemo loquutus est, humiliare & spiritus & corpora, quotiescumque ad implorandum auxilium, aut ad participanda mysteria eius coram ipso comparemus: Nam vt ad Deum ascendamus, descensu opus est; & vt tangamus Cælum, terram pulsare oportet. Et certe vt attollaris ad Deum, primus gradus est, te ipsum humiliare. Et quamuis in ijs actionibus, quæ sunt in domo Dei peragenda, præcipue partes sint animæ, est tamen etiam corporis compositio in iisdem non parum necessaria. Nam huius externa reuerentia excitat illius internam. Nimum certe coram Deo sese humiliare nemo gloriari potest, præsertim in magno hõmysteriorum mysterio, vbi id agitur, vt vnum cum ipso siamus. Et ea est alioquin naturæ nostræ infirmitas, vt hæc in te semper aliquis in nobis inueniatur defectus, dum nos cupimus acceptos efficere illi, qui veræ humilitatis viam nobis prævit, quum omnis nostra etiam maxime submissa humiliatio, non nihil tamen habeat adhuc mundanæ gloriolæ. Qua de re elegantissimam similitudinem nobis reliquit Episcopus Arelatensis (b) qui vixit ante annos mille. *Quemadmodum, inquit, si quis de frontis alicuius limpidissimi, in medio herbarum florumque secaturientis, crystallina aqua cupit bibere, eum oportet inclinare sese, & ad hauriendam aquam demittere ita qui ad te venit, õ vine & clarissime fons gratia, Seruator meus, nisi incuruet se & cum humilitate submittat, impossibile est vt vel labia sua madefaciat. Merito igitur deridentur a Lutheranis Calvinistæ: neque enim par est hoc modo coram Deo comparere.*

b Casarius homilia 30.